

De Opruimingsdienst

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
 Normaal (2017)
 Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
 Ik niet hoor! (2018)
 Sugar and Spice (2018)
 Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
 Arthouse (2019)
 To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
 Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
 Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
 Skinny Jake (2021)
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)
 Samen (2022)
Zo'n ding waar geluid uit komt (2022)
Oleg Artemiev redt de wereld (2022)
 De Opruimingsdienst (2022)

In voorbereiding:

Kolenbrander: Een Kwestie van toeval
 Onvoorziene schade

Cazimir Maximillian

De Opruimingsdienst

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: december 2022

Copyright © 2022 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464658408

*'We gaan jagen en ik ben de aanvoerder'
Ze knikten en de spanning verdween spoorlags
'En verder... wat betreft het monster'
Ze bewogen onrustig en keken naar het oerwoud
'Ik zeg dit: we trekken ons van dat hele monster gewoon niks
aan'
Hij knikte hen toe
'We vergeten dat hele monster gewoon.'
'Doen we.'
'Ja.'*

Heer der vliegen
William Golding

De busreis.

Ik laat me weer verrassen.

In de touringcar waar ik zit, wordt momenteel nog schaars contact met elkaar gemaakt. Ik heb er al met enkelen de handen geschud, maar, ondanks ik me ken als een sociaal figuur, heb ik nog weinig dialogen verwisseld.

We rijden net Breda voorbij en bij de Belgische grens gaan we pauzeren op een plek die Hazeldonk heet. Het heeft een parkeergelegenheid voor vrachtwagens, en de Shell valt als eerste op. De bus rijdt zich langzaam en ronkend naar een brede parkeervak en komt daar tot stilstand. Wanneer we uitstappen botst de smorende hitte in mijn gezicht. Het is mei, maar wat mij betreft lijkt de lente te zijn overgeslagen. 'Oké jongens en meisjes, allemaal even jullie aandacht.' zegt begeleider Roland. 'Het is nu twaalf uur, jullie zijn vrij om op dit terrein te gaan lunchen of eten te halen voor onderweg. Plassen, poepen... Om één uur hier weer verzamelen. Tevens vond ik het ook aardig stil in de bus. Jullie mogen best wel vrienden maken hoor!'

Ik sluit me aan bij enne Berry, Simon en Justin; we lopen het terrein op. Naast me suisen de auto's over de snelweg voorbij. Aan mijn rechterkant bevindt zich de HSL dat over enkele jaren in gebruik genomen zou worden. We passeren het grote Shell-station.

Hazeldonk. Breda. Ik ben verdomme in de buurt van 's-Hertogenbosch. De plek die ik in de zomer van 2004 onder de meest tragische omstandigheden heb verlaten.

'MC Donalds doen denk?' zegt Berry

'Best.'

We lopen langs de schuin geparkeerde vrachtwagens, veelal met openstaande deuren. Sommige chauffeurs zitten zelfs in

een tuinstoel een krant te lezen voor de motorkap.
Bij de MC Donalds hoor je al die piep-geluidjes uit de keuken en dringen de zoete geuren van de hamburgerbroodjes je neusgaten binnen. Het vlees ruik je zelden.
Wanneer we in de rij staan lijken we toch wel iets meer hoogte van elkaar te krijgen.
'Ja hoor, daar zijn onze lotgenoten.' Daar komen twee meisjes binnenlopen. Ik weet dat ze Seo-Yun en Maryan heten.
Seo-Yun komt uit Zuid-Korea. Hoe die hier is geraakt mag Joost weten.
Ik had gedacht dat het wel enkele dagen tot weken zou duren totdat er echt contact werd gezocht. Maar deze spontane ontmoeting geeft me al een beetje meer kracht om me te kunnen voor te bereiden op de missie.

Dat we daar de hele reis tot hier mee hebben gewacht, met vrienden maken. We zitten bij een ronde tafel, op een bank, Seo-Yun en Maryan in ons bijzijn en het lijkt er met de minuut steeds meer op te lijken alsof we al langer vrienden zijn. Even verderop zie ik nog meer bekende gezichten; die elkaar gevonden lijken te hebben. Wat een tussenstop al niet te weeg kan brengen.

'En waar komen jullie vandaan?' zegt Maryan, kauwend aan haar frietjes.

'Amsterdam.' zeg Simon.

'Niet echt een plek...' zeg ik.

'Den Helder.' zegt Justin

'Dat is bij mij in de buurt.' reageer ik verbaast.

'Wat bedoelde je nou met "geen plek?"' vraagt Seo-Yun lachend.

'Lang verhaal...'

'We hebben allemaal lange verhalen.' zei Maryan. 'Waar

woonde je?'

'Den Bosch en Keeterzand... bij Justin in de buurt.'

'Groningen Stad.' zegt Berry.

Maryan is overigens een Marokkaanse meid. Ze zegt dat ze uit Rotterdam komt. Seo-Yun zegt dat ze zwervende is en bij Maryan onderdak had.

'Godsamme, stelletje kuthoeren! Zitten ze hier hoor.'

Daar komen Esmeralda en Kimberley.

'Ooh, jongens! Al meteen aan het scoren?'

'Ga nou wat bestellen! We hebben nog een half uur.' zei Maryan.

Uit de speakers hoor ik Is it any wonder van Keane. Het heeft eventjes geduurd, maar ergens heb ik het idee dat alles nog wel een goed einde kan hebben.

Het lijkt erop alsof de MC Donalds een ware ontmoetingsplek is geworden. Terwijl het eigenlijk voor de reis had moeten gebeuren. Het lijkt een grote kippennest te zijn. Sommige namen zou ik niet onthouden, maar wel de kenmerken. Veelal petjes, baggy broeken, wijde shirts, kettingen... Mijn soort mensen. We waren stil naar de MC Donalds gegaan, en het lijkt een ware babbelbox nu we in een stoet naar de bus lopen. Ik kan de boel niet bij houden. Ik vergeet wat ik gezegd en gedacht had. Dit wordt gewoon weer een vakantie in plaats van zo'n heropvoed gebeuren. Net zoals die keer in 2003 in Drenthe.

De bus komt in beweging. Het is nu ineens een groot feest geworden. Er wordt gescandeerd, liedjes gezongen, Mastermovies-kreten geuit, en luidruchtig gepraat. Ik verwacht ieder moment weer zo'n zuurpruimreactie van de begeleiders, maar die blijft uit.

We komen niet echt toe om de kernen van onze verhalen bloot

te leggen. Het gaat nu voornamelijk over hoogtepunten uit het leven.

Wanneer ik even naar buiten kijk, denk ik terug aan die rit die ik met neef Arjan en zijn maat Robke heb gemaakt. Het lijkt alweer zo lang geleden. Het Belgische uitzicht is desolater dan de Nederlandse. De wegeborden hebben een andere lettervorming. Even later zie ik de toren van Antwerpen overal bovenuit steken. Een gozer haalt twee sexboekjes tevoorschijn, waarbij de onderwerpen nu slechts één bepaalde richting uitgaan. Ik word best wel geil nu Maryan, Seo-Yun en de andere aanwezige meiden reageren op een grote spuitende lul. En zo komen er ene Tygo uit Enkhuizen en ene Jolle uit Sneek (Overduidelijk de twee metalheads in deze groep, met lang haar en de bijpassende metalkleding), Je hoort nog meer namen en zijn dorpen en steden. Allemaal hebben ze een verhaal. Net zoals ik. Als die van mij niet toevallig het ergste is. Het voelt alsof het moment waar ik nu in leef totaal los staat van wat er hiervoor allemaal is gebeurd... en toch is het allemaal gebeurd. Op een blauwe bord die voorbij komt staat "Parijs." Het gaat de goede kant op. Ik kijk eventjes op tegen die gore geluidschermen en de verroeste wegverlichting. Ik probeer het gezelschap af te meten. Sommigen stellen zich voor en gooien daarna gelijk hun hele donkere levensverhaal erachteraan en trekken zich vervolgens terug.

Of blijkt ik toch niet helemaal alleen te zijn, ook al zeg ik nu nog niks.

Ene Antoine uit Den Haag. Die dus de seksboekjes had. 'Dus wij en onze homies naar die telefoonwinkel weetje, met zijn drieën. Die eigenaar van die winkel die vond ons al verdacht en deed vanachter zijn balie de rolluiken dicht. Toen trokken we onze pistolen en begonnen we te schieten. Kogelvrij glas. Een poging tot moord. En meteen al schieten.

Het was maar dat dat glas kogelvrij was G. Fuck! De duivel had gewoon bezit van me genomen.'

En toch valt mijn oog op een zeker meisje in de bus, waarvan ik heb begrepen dat ze Femke heet. Ze bemoeit zich met niemand en kijkt strak vooruit.

Het is een vrij lange en magere meid met lang krullerig gemberkleurig tot rood haar. Net niet vuurrood. Enkele sproetjes op haar gezicht, een vrij bleke huid en een opvallende kledingstijl waar geen tijd aan te linken is.

Maar die uitstraling... Het geeft aan dat je moet oppassen. Ik weet niet waar dat gevoel vandaan komt.

'Ja, jongens! Daar is Frankrijk!' roept Roland.

In de verte zien we het Europese grensbord passeren. We applaudiseren, joelen, juichen... er wordt popcorn gegoooid... Het volume van de speakers wordt omhoog gedraaid en we brullen allemaal mee op Non, je ne regrette rien.

Het landschap veranderd ook plotseling, lijkt wel. Of het zit tussen mijn oren. Maar over het moment zelf kan ik toch wel één ding zeggen: Ergens ook wel goed wat er is gebeurd, anders zat ik nu met een houten reet op zo'n schoolstoel.

Die warme steken in mijn hart wanneer ik me laat meevoeren door zowel het gezelschap als het uitzicht. Ik ben nog nooit eerder in Frankrijk geweest. Het land dat vaak geassocieerd wordt met romantiek en betovering. Het is behoorlijk groen en heuvelachtig. De geploegde akkers, de telefoonpalen, de hoogspanningsmasten en de golfjes aan de horizon die door de steeds toenemende hitte worden gevormd.

Het grootste land van Europa

En ja, Ik heb een Franse naam. Ik denk weer aan hoe Andromeda me vaak noemde, voel onbehagen, slaak een zucht en richt me weer op het gezelschap.

Ik had echt niet zien aankomen. Ik had echt gedacht dat ik het

voor eeuwig had verkloot. Sterker nog, het is een wonder dat ik nog steeds leef. De rest vertel ik later wel, want nu heb ik het even te druk...

La Maison de Répucération.

Het lijkt nog wel een eeuwigheid te duren. We zijn inmiddels allang de grens over; waarschijnlijk Parijs ook gepasseerd, en de rit gaat maar door en door. Ja, het is wennen nu je niet meer in Nederland bent. Ondertussen geniet ik altijd nog van het uitzicht en mijn genootschap. Van provinciale wegen tot boerenweggetjes, uitkijkend over de heuvels, graanvelden en de huisjes. De telefoonpalen die overal te bewonderen zijn. Dorpje in, dorpje uit.

En daar lijkt het dan te zijn.

Maar godverdomme, ik ben nou al verliefd geworden op deze plek.

'Ja, dames en heren, jongens en meisjes.' zegt Roland door de microfoon. 'We zijn gearriveerd op de bestemming; genaamd La Maison de Répucération... wat Frans is voor: Het huis van herstel. Ja, jongens... Ik moest ook hersteld worden van leverproblemen... Jullie kunnen wel raden waar dat door komt.' Gelach in de bus.

Het huis van herstel komt dichterbij. Het is een behoorlijk groot huis, of boerderij, of wat het ook mag zijn, met een rieten dak. De omgeving bestaat uit een groot rietveld aan de achterzijde, dat bij de voorzijde overgaat tot een grasveld. Je kijkt op tegen een schommelige dal; met minstens een halve kilometer verderop een tweebaans spoorweg, met daarachter een dorpje met een kerkje en een groot graanveld. Op 10 uur lijkt het iets groener en beboster te zijn. Een weg met telefoonpalen aan de weerszijden.

Kortom en nogmaals; het leven is een traktatie....

Evengoed nog...

En het is warm, terwijl het nog amper lente is.

Nadat we uit de bus zijn gestapt, kijken we als een heuse groep

ontdekkingsreizigers in het rond.

Ik lijk de broederschap toch al snel een beetje gevonden hebben bij Justin, gezien hij toch wel het dichtst bij Keeterzand woont. Maar klaarblijkelijk komt niemand uit de buurt van 's-Hertogenbosch.

Een plek die ik eigenlijk nu wel mis. Ik mis eigenlijk wel veel. Ook informatie en dergelijke. Ik kom daar later nog op terug. 'Volg me maar...' zegt Miep.

We volgen Miep en Roland naar de ingang van de boerderij en kijken onze ogen uit.

De boerderij zelf is een zit en chillruimte, daar moet het op lijken. Er is een bar met drankflessen, biermerken aan de muur, een gewei van een eland boven een haard, een biljarttafel. Het ziet ernaar uit dat we hier mogen bloeien.

We gaan door een doorgang en bevinden ons in een heuse slaapruijnte. Er gelden geen specifieke regels voor jongens en meisjes.

'...en doe het veilig.' zegt Roland.

En dan zijn we er nog niet. Nee, nu lijkt het te beginnen.

Er is nog een gang en de boerderij lijkt van binnen nu steeds groter te worden dan dat het er van buiten uitzag.

Eerst komen we terecht in de eetzaal, met buffet, met tegenover de keuken. Corveediensten zullen hierbij ook worden verdeeld.

Daarna komen we terecht in een rondvormige ruimte, met de ramen groot genoeg om van het uitzicht te kunnen genieten.

Het is overduidelijk een klaslokaal, met schoolbanken en stoelen en een krijtbord aan de muur.

Maar ik vertrouw de situatie. Ik heb hiervoor getekend.

'Hartelijk welkom en goed dat jullie hier zijn.' zegt Roland. 'En ook fijn dat er elk half jaar weer een selectie is die interesse toont in onze organisatie. Noem onze organisatie maar "de opruimingsdienst". Jullie kunnen wel een beetje de link leggen,

want we zijn hier voor een belangrijke missie. Allereerst beginnen vanaf morgen de eerste lessen. Dan krijgen jullie op een variabele wijze de kneepjes van het vak te leren. Maar dat gaat zeker goed komen. Ik zie een hoop motivatie, jullie hebben al snel vrienden gemaakt... dit project is al goed begonnen. Alleen op deze manier creëren jullie de krachten. En... om het nog een keertje duidelijker te maken: Vormen we een medicijn tegen aan die walgelijke ziekte die nog steeds in de samenleving vast genesteld zit? Ja of nee?

'JA!!!!'

'Wy slachtsje hja ôf!' roept Jolle.

'We laten ze voelen wat ze hen laten voelen...' schreeuwt Justin.

'Erger nog!' roept Simon.

'Ik zweer je...' roept Maryan.

'Ik ga wreken voor mijn broertje.' roept Seo-Yun.

'Nou nou nou...' zegt Miep. 'Bewaar nog wel een beetje energie voor later...'

Even buiten zitten en liggen in het gras, en dan helemaal niks doen. Slechts de natuur en de omgeving een beetje voelen en opsnuiven. We verblijven hier nog wel een stuk of wat maanden. We hebben het er voor over. In de verte hoor ik het claxon van een forensentrein en in de rietvelden lijken de sissende sprinkhanen te domineren.

Ik geniet gewoon van verschillende beseffen.

Het besef dat dit een traject van mijn leven gaat worden; waarmee ik nu echt kan laten zien dat ik niet ben zoals ze dachten dat ik was.

Het besef om eindelijk antwoorden te kunnen vinden.

Het besef dat ik als een bijgeschaafde Cedric thuiskom... met nog een andere verrassing van dien.

Het besef dat... we nu echt gewoon kei en keihard kunnen

terugslaan.

Zeker nu ik te weten ben gekomen waar al die jaren ongemerkt in ben beland.

En dat geldt ook voor de rest.

Je zou haast denken dat dit een soort heropvoedingskamp zou moeten zijn. Misschien is dat ook een klein beetje zo. Ik durf het eigenlijk nog niet met zekerheid te zeggen.

Maar we raken aan de praat.

We hebben elkaar opgezocht en zitten in kringetjes in het gras.

'Die brand nabij Keeterzand?' vraagt Justin. 'Was jij dat?'

'Ja...'

'Weer een tyfuswif minder toch...!' zegt Seo-Yun.

'Bijna als een startschot...!' zegt Maryan.

Mijn oog valt toch weer op Femke. Ze zit nadenkend voor zich uit te staren en lijkt hiermee met haar houding alle toenaderingen ontzegd te hebben.

Liever wel ook. Haar ogen zeggen weinig goeds en ze kan me nog wel eens flink pijn gaan doen. Misschien kan je haar daar ook echt de schuld niet voor geven.

We komen niet echt toe om duidelijk onze kanten van het verhaal te vertellen. Alles loopt door elkaar heen, we praten langs elkaar heen en het wordt er niet duidelijker op.

Bij Seo-Yun heb ik al wel het een en ander opgepikt... iets wat ze in de klas ook riep.

Ze hebben... of hadden haar broertje.

Ouders heeft ze ook niet overigens... dus ze leeft in een crisisopvang in Rotterdam. Gevlucht als onderklasse uit de sloppenwijken van Seoul, weg van de sadistische deurwaarders.... althans... haar ouders hebben haar en haar broertje overhandigd alvorens ze op een onaangename manier moesten betalen.

Seo-Yun barst daarbij ook spontaan in huilen uit en roept hem

bij zijn naam.

Maar in haar ogen zie ik vuur. Haar verdriet kan nog wel eens dodelijk worden als het moet.

De avond begint met een barbecue; een soort welkomstfeest waarin we nog even mogen dollen, om het zo te noemen.

Ik maak contacten met reisgenoten die ik nog niet ken en kom zo ook meer over eenieder te weten.

Zoals ik al zei: je zou het een heropvoedingskamp noemen, waar vanoudse criminelen en kruimeldieven terechtkomen... maar het is haast grappig om te bedenken dat vrijwel al deze kwajongenstreken ongewild lijken te linken met hetzelfde.

Een syndicaat. Of ik moet al wat biertjes te veel op hebben.

Boven dit hele feestelijke opening hangt een schilderij van een schemering en sissen de krekels op zijn allerhardst in de velden. En iedereen mag zijn wie hij wilt zijn. Roland en Miep lijken er alleen maar vertederd door te zijn... en voeren het spektakel zelfs nog een beetje op.

Nee, sterker nog... Ik heb nu het gevoel dat ik de echte Cedric kan en mag zijn... en dat ik die Cedric ga laten zien ook.

Alleen Femke.

Ze zit daar op een stoel, drinkt een flesje bier en sommigen van de groep hebben al contact met haar gezocht. Maar haar houding blijft gesloten en aan haar mond te zien blijft ze kortaf antwoord geven.

En dan barst de heavy metal door het gezelschap heen. Tygo en Jolle beginnen agressieve bewegingen te maken, de koppen te zwaaien en laten daarbij hun lange haren in de vrije loop.

We beginnen naar ze te roepen en te joelen, maken duivelshoofden met onze handen... (SLAYEEEEER!!!) Ineens is alle aandacht op hen gericht en zie ik zelfs Femke voorzichtig lachen.

Ik zeg het nog een keer: het bevalt me hier nu al. En dit is nog
maar dag één.

Wat er voorafging.

Dat moment...

Je zit in de klas en ineens staan daar twee politieagenten in de deuropening van het lokaal. Je zou je bijna afvragen of ze ook niet een beetje aan discretie kunnen doen. Op het moment dat ze gewoon an plain public in de klas, met je klasgenoten in de bijzijn vragen naar je naam. Om over de reactie van Arnold; leraar Nederlands maar te zwijgen. Om te zwijgen over de voorbijgangers in de gang, toen ik door deze twee agenten werd afgevoerd naar buiten... om te zwijgen over de koppen achter het raam van het technieklokaal, inclusief die achterlijke juf Ellen. Het is onredelijk dat zoiets niet binnen nog geen paar minuten als een lopend vuurtje door de hele school gaat... misschien zelfs tot de derde generatie brugpiepers.

Het besef dat ze allemaal gelijk gaan krijgen. Al die orthopedagogen, de leerkrachten, de leerlingen die vonden dat je altijd een grote bek had.

Besef hoe dat voelt. Je houdt je sterk, maar alles zakt onder je voeten weg. En dan zou het ook nog bij mijn vader terecht komen, mijn moeder, mijn opa, oma, mijn oma in Veghel... die nog het nieuws over haar andere kleinzoon moet verwerken... Oom Piet, de vrienden van mijn vader... Okke, Dries... en Rinus van de garage aan de overkant.

Het hele dorp Keeterzand, al mijn oude basisschoolvrienden die me straal voorbereiden die ene zomer.

Het moment dat je in de politiewagen wordt gedrukt, terwijl je nog geen uur geleden met je vrienden op de donderdagsmarkt was, dingen uit de muur trekken bij de Febo, met een hoop lawaai terug naar school keren...

Maar ook dat moment dat je denkt: Dit kan er nog wel even bij. Dit is het ultieme lot. De doodschop. Wat dat betreft ben ik

gewoon al dood. Is dit het einde van je leven. Raak je nog meer kwijt dan Deniz en je moeder... en dan nu ook mijn vader en het leven in Keeterzand. En dan mocht ik nog raden waarom ik werd gearresteerd. Wat wisten ze en wat wisten ze niet? In het ergste geval wisten ze van de beide zaken. Mijn betrokkenheid bij die Mexicaan en natuurlijk dat ik Andromeda heb geroosterd.

Het hele voorgevoel verliep ook als een lopend vuurtje. Ik werd verhoord op het bureau in Den Helder. Maar ik wist niet wat ik moest zeggen omdat ik toch niet geloofd zou worden. En dan nog zou het geen excuus zijn. Mijn leven was over. En ik was nog maar net 14 jaar.

Het was altijd mijn grote angst als ik er voorbij reed. Dat grote gebouw dat de Doggershoek heet. Maar nu werd die angst werkelijkheid.

Ik keerde niet meer terug naar het huis van mijn vader. Ik hoorde al die tijd niks van hem. Misschien was dat ook maar beter ook.

Ik wachtte op de rechtszaak en ik sleet mijn dagen in zo'n krappe kamer. Alleen een bed, een kast, een stoel, een schijthok en een wastafel.

Voor acht uur 's avonds mocht de deur openstaan en had ik binnen dit pand wel bewegingsvrijheid. Zo kom je tussen types waar je niet gezien mee wilt worden. Types van rond mijn leeftijd of ouder. Drugs, moord, verkrachting, zelfmoordpoging... tot ene Sjors, die tijdens zijn stage in een zorgtehuis diverse demente bejaarden heeft misbruikt. In totaal 29, zo blijkt uit de krant. In de leeftijd van 90 tot 103. Hij heeft er zelfs opnames van gemaakt.

Het kon dus nog erger.

Zoiets zou toch geen eigenwaarde moeten hebben?

De maanden slijten, met beperkte bewegingsruimte kijkend naar de seizoensovergang; van de nazomer naar de herfst. Alsof je van binnen wordt verscheurd.

De momenten dat het mistig en grauw was, waren voor mij helemaal de dagen dat ik mezelf van kant kon maken, dat ik mijn kop wilde breken met de muur.

Maar het kon dus nog erger. Kijk maar naar Sjors.

In december zag ik dan eindelijk mijn vader weer voor het eerst. We gaven elkaar een stevige omhelsing, maar het verloop van het bezoek verliep stroef en ongemakkelijk.

Een zoon als moordenaar... om over de zaken in 's-Hertogenbosch maar te zwijgen. De dood van mijn neef Arjan en zijn gekke vriend Robke. Mijn aanwezigheid op dat feest van die drugslord. Het was niet het een of het ander. Natuurlijk wist justitie van de beide zaken en was mijn betrokkenheid verre van onzichtbaar geweest.

De politie heeft ook mijn vaders huis doorzocht... en van het een kwam het ander. Al die foto's die Andromeda mij verstuurd had.

Vanaf dat moment begon ik het uit te leggen, zonder een detail over te slaan. En toen ging er een balletje rollen.

Al die shit... Al die zaken die er gebeurde zonder dat ik het al die tijd geweten had. Ik was een held en dat wilde ik niet. Niet toen ik ineens een stortvloed van informatie over me heen kreeg dat bijna op een foute film of een nachtmerrie leek.

De foto's van Andromeda... het had diepere wortels. Wortels die het nieuws haalde. Dat het nu bekend was wat er daadwerkelijk met mijn oude vriend Joris was gebeurd.

Ik kon er niet omheen; ik stond driekwart van mijn leven in het vizier. In het vizier van wat? Ik kon of wilde het niet geloven maar de weet ervan kan je niet verjagen.

Nu vielen alle puzzels op de plek. Angst was het motief dat ik Andromeda had verbrand. En dan de spanning en sensatie om tussen de verkeerde mensen terecht te komen. Gewoonweg omdat je geen klein kind meer wilt zijn. Omdat je weet wat je nodig hebt om later zelfstandig en zeker te worden.

Iets wat veel mensen niet van mij wilden. Iets wat ervoor zorgde dat mijn ouders de spullen pakten en met mij Weesp achterlieten, om vervolgens in Keeterzand gewoon weer de volgende koppen tegenover je te zien.

De koppen die dus nu... leiden tot dit.

Tot dit wat wij nu gaan bestrijden. Omdat er geen andere mogelijkheid is en de politiek er maar een klein deel van wilt geloven terwijl de rest weggewuifd wordt.

En dan de linken en de nieuwtjes.

Een geval met twee homojongeren uit Hippolytushoef bijvoorbeeld.

En dan ene Claire. Dat meisje waar Joris en ik mee speelden...

Dat was het dus. Daarom zagen we haar op een dag niet meer.

Gewoon omdat ze speciaal was.

Het werd me in een middag in januari 2005 verteld door ene Gerard. Iemand die me begeleidde in het proces.

Maar hoe het proces op dat moment zou gaan verlopen en waar het zou stranden werd ineens steeds onduidelijker.

Maar dat ik in mijn kamertje moest blijven zitten stond wel vast.

In Maart 2005 had die Sjors zichzelf opgehangen. In de nadagen tot zijn dood begon hij de hele tijd stoer te doen en voelde hij zich heel wat. Zo leek het. Altijd een grote bek. Alsof hij godverdomme ineens trots was dat hij met zijn lul in zo'n weerloos mensje heeft staan roeren. Maar ergens was dat wel vermakelijk. Tot mijn verbazing gaven ze hem de kans om

zijn zegje te doen, en wat begon hij zich toch uitbundig te gedragen. Hard lachen, de hele tijd stoer lopen te doen... terwijl ik alleen maar dacht: je hebt met je pikkie in allemaal van die ouwe taarten liggen roeren. Gadverdamme. Hoe kan je je nou zo stoer gedragen? Zodaning dat je die vent op den duur in de kantine overal bovenuit hoorde.

Tsja, toen viel iedereen stil toen ik mijn zegje over hem deed. Kritische vragen aan hem stelde.

'Ja maar jij hebt zo'n wijf verbrandt.' bralde hij in zijn manische superieuriteit. 'Kom dan maar niet fokking stoer doen G!

Klappen kan je krijgen, vuile kankermongool!'

Ja, en toen begon iedereen aan te moedigen. Ze leken mij aan te moedigen. Die vent rende al zwaaiend met zijn armen op me af. Werd zijn trainingsbroek naar beneden getrokken en viel hij op zijn smoel. In zijn blote reet ook nog, omdat hij er geen onderbroek onder droeg. Hij nam daarbij ook een greep bestek en borden met zich mee. Maar hij stond op, de vurige blik in zijn ogen, gepaard met schaamte. Hij werd uitgelachen en kreeg voedsel over zich heen.

Krijg je dat ding van hem ook nog gezien; terwijl je ondertussen weet wat hij er meerdere keren mee gedaan had.

Hij hees zijn trainingsbroek op en vloog me brullend aan terwijl hij met zijn armen ging maaien.

Hij beukte met zijn hoofd tegen mij in, maar ik gaf hem een knietje tussen zijn ribben. Hij zakte in elkaar.

Toen kwam de bewaking binnenvallen.

Mij lieten ze met rust, maar Sjors werd vastgegrepen en meegesleept, terwijl hij met zijn benen spartelde.

En de volgende dag hing hij aan een laken in zijn kamer.

Dat was een merkwaardige ervaring dat ervoor zorgde dat ik me wat beter voelde over mezelf. Ik had persoonlijk allang

zelfmoord gepleegd in deze situatie... uit schaamte.
Maar de rest bleef op een pijnlijke manier op mijn oppervlakte zeuren.

Toen de nieuwe lente echt aanbrak en ik op dat ogenblik de weet had dat buiten de muren van deze gevangenis de knopjes zouden bloeien en de mensen van de langere dagen gebruik zouden maken leek ik te imploderen.

Nog steeds wist ik bovendien ook te weinig over de kennissen in de buitenwereld. Mijn moeder leek zo goed als dood te zijn. Mijn vader kwam nog een paar keer... en ik deed er drie dagen en vele propjes over om een fatsoenlijke brief naar Deniz te schrijven. Soms zo dat het papier een paar tranen moest opvangen.

Want op dat ogenblik begon ik te beseffen wat echte gemis was. Ik miste Deniz echt enorm. Maar ondertussen toch ook wel mijn vrienden op de Hendrik Mol. Precies een jaar daarvoor. De Paasvee, de verbouwing van de keuken, oude actiefilms op video van de rommelmarkt kijken met mijn vader en oom Piet... en zelfs met Leo erbij. Dat ik met Deniz een terrasje opzocht en zij voor mij aan het bier kon komen omdat ze al inmiddels zestien was. Het rondhangen met haar. Winkelen met mijn oma en mijn moeder, de reis met de trein na Keeterzand ontvlucht te hebben... en eigenlijk heel 's-Hertogenbosch wel... eigenlijk wel mijn hele leven. Maar Deniz toch wel het meest.

Het ergste is als je over zo'n iemand droomt, in het koude zweet op je celbed. Dat ze de volgende dag niet meer uit je hoofd te verdrijven is.

Dus ben ik begonnen met schrijven.

Over spijt beginnen is heel cliché.

Ik kon alleen maar schrijven over impulsiviteit. Ik kon alleen maar eerlijk zijn.

Gerard zorgde ervoor dat ik weer eens eventjes buiten de muren kwam. Het leek die dag in april 2005 op een wonderbaarlijk moment. Als een soort korte hergeboorte. Ik had de brief mee en in eerste instantie zouden we naar een brievenbus rijden.

Ik snoof de buitenlucht weer even op. De zo bewegende en levende omgeving rondom het gebouw. Het station van Den Helder Zuid in het uitzicht. De neiging om zo de trein naar het zuiden te pakken...

Terwijl je daar nergens uit zou gaan komen en alle deuren daar voor je neus gesloten zouden worden.

Bij de eerste de beste brievenbus stopte Gerard zijn wagen en stapte ik uit. Ik keek nog een keer goed naar de brief. De afzender stond er duidelijk genoeg op. Ik stopte hem in de gleuf en stapte weer in.

Maar we gingen nog niet terug. Gerard had andere plannen.

Hij nam me mee naar Wieringen, waar hij ook woonde en stelde een dijkwandeling voor.

Hij stopte zijn auto bij een doodlopende weg... een T-splitsing naar twee schapenpaden en even later sleepte hij me mee de natuur in. Ook al veronderstelde ik dat ik het allemaal niet verdiend zou hebben, de natuur neemt je zoals je bent; ongeacht wat je hebt gedaan. Dat geldt dus helaas ook voor mensen als Sjors... of Andromeda, bij nader inzien.

Toen we door de stilte over de dijk liepen, luisterend naar de weidevogels en met de Waddenzee en Den Helder aan de horizon, vertelde Gerard meer over de zaak waarin ik ongewild en ongemerkt in meegezogen was.... en zo dus ook Joris en Claire.

Maar helaas had hij ook lang niet alle antwoorden.

Hij vertelde over die twee homojongeren uit zijn dorp... en de

ingrijpende littekens waarmee ze moesten leven. Hij hielp ze op dat ogenblik regelmatig.

Speciale gevallen... zo benoemde hij het. Hoe onmenselijk ze toch konden worden behandeld.

En van die onmenselijkheid, was Andromeda ook deelgenoot. Dus conclusie: mijn daad heeft alleen maar een beul minder gemaakt, geen slachtoffer... want Andromeda maakte slachtoffers. Waaronder mij, waaronder Joris.

Joris waar ik nog steeds niks van weet. Behalve de foto's dan. En zo zijn er nog talloze die vermist zijn. Zelfs één in Gerards woonplaats.

Gerard leek me aan alle kanten te kunnen lezen, en daaruit de codes en de puzzels te begrijpen. Waarom ik die foto's had verzwegen. Logisch ook... Zeker op mijn leeftijd. Bang voor straf, bang voor betrokkenheid, en kortom... bang voor de zekere belofte van Andromeda; dat ze alle foto's zal gaan verspreiden als ik zou gaan praten.

Volkomen begrijpelijk... en de werkwijze van dit soort monsters.

Toen we bij een andere afhelling waren en we naar beneden liepen kwam hij met een voorstel.

En dat voorstel is dat waar ik nu ben.

'Het moet een keer afgelopen zijn, dat ze jongens als jou zo het leven zuur maken...' zei hij streng. 'Je had helemaal niet in dit soort situaties hoeven te belanden.'

'Geef me dat voorstel maar...'

'Denk er nog wel goed over na. Ik ga er in ieder geval voor zorgen dat alles goed met je komt.'

We liepen de weg terug, langs de schapen, naar de auto.

Hij stelde voor om nog even ergens te gaan eten.

Het was een van de betere dagen in dat jaar.

Zomer 2005. Ik had nog steeds geen brief van Deniz teruggekregen. Elke dag zat ik erop te wachten... zakte de moed in mijn schoenen bij het avonduur dat de kans klein was dat de postbode nog langs zou gaan komen... en moest ik de hoop maar opgeven.

Deniz was echt klaar met me.

En dat terwijl we samen onze grenzen hebben opgezocht.

Waarom zat ik eigenlijk nog in de cel?

Er was nog geen uitspraak. En het was zoals gezegd voor mijn eigen veiligheid.

Godverdomme. Het werd september 2005. Een heel fucking jaar was gewoon weggetyft.

Je zou je nog af gaan vragen waarom dit allemaal in mijn leven is gekomen. Die kutscholen, die verknipte logopedisten en orthopedagogen, ik voel me haast als een proefkonijn... dan dat tehuis in Drenthe... en nu dit.

Terwijl ik halverwege de jaren 90 in Weesp gewoon wou spelen. Met of zonder Joris. Treintjes kijken op de spoordijk, de cassettebandjes van mijn ouders beluisteren, nieuwe vrienden maken, wie weet hoe Claire er nu wel uit zou zien... het zou nog wel eens een hele mooie meid geworden kunnen zijn. Kortom... gewoon met rust gelaten worden door types die zelf in hun jeugd tekort zijn gekomen en dat op mensen als ik moeten gaan projecteren. In ruil daarvoor vertrouwen krijgen en kunnen geven, rust en vrijheid... Als je daarin in onzekerheid wordt gebracht dan kom je op de verkeerde paden terecht, maak je verkeerde keuzes... want je ruikt en voelt het... je kan er met je intuïtie niet omheen draaien. Dat Claire er plotseling niet meer was achtervolgd me tot de dag van vandaag... Dus ook met dat traject in Drenthe, mijn korte begin op de Hendrik Mol en tot het moment dat je beseft dat die "Belgische boeven" helemaal niet bestonden... Met alles bij

elkaar gerekend kijk ik gewoon neer op de mensen. Mijn leeftijdsgenoten... Die verwende zielige jankerds die geen rekening met jou houden terwijl je wel rekening moet houden als ze een keertje huilen omdat dingen een keertje tegen zitten of omdat je iets gemeens hebt gezegd.

Die lekker veilig door het leven hebben gefreewheeld waardoor het ook gewoon eeuwig verwende kinderen zullen blijven.

Gewoon omdat ze normaal zijn en niks van de situatie af hoeven te weten.

En als dat wel zo was... dan waren ze helemaal nergens.

Er volgde geen uitspraak. Het was herfst. Maar dat was het in de zomer van 2005 ook al, dus echt veel verschil zag ik niet.

Maar toen kwam er een verrassing.

Er werd gemeld dat ik bezoek had en eenmaal in de bezoekerskamer wist ik niet wat ik zag en of ik het kon geloven.

Mijn vader en mijn moeder... Samen.

Gewoon samen.

Ik was op dat moment bijna vergeten dat het misschien wel een half jaar geleden was gebeurd dat mijn vader me voor het laatst had bezocht.

Mijn moeder keek me aan met die tedere glimlach, met die typische beginnende tranen in haar ogen.

'Cedric... Hoe is het met je?'

En daar breek je. Ik kwam eventjes niet uit mijn woorden.

Er werd geen uitspraak meer gedaan. Maar het was een moment om naar uit te kijken. Het deed me eventjes niks meer dat ik nog even in de cel moest blijven.

Tot de dag dat ik werd opgeroepen en ik naar een apart kamertje moest.

Daar zat Gerard, samen met twee andere heren.
Op de tafel lag een brief.
Ik was misschien nog geen achttien.
Maar ik mocht hem ondertekenen.

De eerste lesdag.

De zoemer gaat. Dat is nog waar ook; ik bevind me in de slaapzaal. Zonlicht werkt zich door de smalle raampjes heen. Ik kijk naar mijn genoten om me heen, hoe ze uit bed kruipen en ontwaken.

Er is vannacht niks gebeurd moet ik meegeven. En toch slaapt Seo-Yun een bed naast mij.

Man, dit lijkt haast als een schoolkamp. Het doet me eventjes weer denken aan Texel twee jaar terug.

De badruimte. Het is natuurlijk zo dat we allemaal van een groepsdouche gebruik maken. Ik kijk scheel als ik ineens de naakte Seo-Yun naar de badkamer zie lopen. En ook Maryan... die me toch een beetje aan Deniz doet denken. Je weet wel waarom.

Onder de douche communiceren we met elkaar terwijl ik de shampoo over me heen giet.

Zelfs Femke is aanwezig, maar acht zich als onzichtbaar.

Ze heeft zeker geen verkeerd lichaam, ook al kan je haar ribben zowat tellen.

Een voor een lopen we, al afdrogend, terug naar de slaapzaal om de kleding voor vandaag uit te zoeken en begeven ons vervolgens naar de eetzaal. Het ontbijt staat al op een haast sjieke manier opgediend op een buffet. Haast op een Franse manier, van paté, tot heuse hamstukken die je zelf naar wens en formaat kan afsnijden. Potten koffie en thee, jus de Orange, melk, aardbeiendrink, tintelfris.

En we lijken maar niet uitgepraat te raken met elkaar... en er blijft nog altijd wat over wat we van elkaar willen weten.

En ik lijk voornamelijk te willen weten van Sun-Yeo.

Een uur later verzamelen we ons in het klaslokaal.

Roland en Miep staan al voor ons klaar.

De les gaat beginnen.

Eerst de introductie. Dat gaat wel iets van een uur duren.

Iedereen geeft nu een iets uitgebreidere inzicht over zichzelf.

En het komt vrijwel allemaal op hetzelfde neer.

Hoe is het toch eigenlijk om erachter te komen dat ik zo plotseling lotgenoten schijn te hebben? Zonder dat ik er al die tijd van wist... Zonder dat mijn nieuwe vrienden er al die tijd van wisten? Allemaal hebben ze ternauwernood een aanraking met dat syndicaat weten te ontglippen, of hebben ze een naaste die in het vizier heeft gestaan... zoals het broertje van Seo-Yun... of hebben er misschien wel midden in gezeten... of zijn, bijna zoals ik, op de meest vreemdste wijze en de meest onlogische verbanden in een misdaadscenario terecht gekomen. Mijn hoofd begint ervan te duizelen.

Dan kom ik met mijn verhaal. Ja, die kan je bijna wel omschrijven als een heus Hollywoodspektakel.

Antoine heeft dus helemaal geen overval gepleegd. Hij heeft gewoon zijn matties opgetrommeld om de held uit te hangen... na dus iets te lang op het internet gesurft te hebben over die zaak in Koog aan de Zaan.

Ja, daar was hij de enige overlevende van.

En dan is Femke aan de beurt.

Ze zit languit op de stoel en kijkt met een schuin hoofd en haar kin naar beneden vooruit.

'Je wilt wel iets over jezelf vertellen?' vraagt Miep.

'Ja hoor...' zegt Femke. 'Mijn naam is Femke... en mijn vader heeft me op mijn twaalfde uitgehuwelijkt aan zo'n engerd van dat syndicaat. Ik heb veel dingen gezien... Laat ik het daar maar op houden. Ik kom uit een zwaar gereformeerd dorpje... ik weet niet eens waar het op de kaart ligt, en heb meer lullen gezien dan snoepjes gegeten. Zoiets heette oefenen, voordat ik

aan zo'n griezels werd uitgehuwelijkt snappen jullie. Ik was namelijk nergens anders goed voor.

Dus ja, ik heb veel dingen zien gebeuren, maar niet voor lang. Ik kon het gewoon niet meer aanzien. Dus... ik had gewoon die engerd, waaraan ik was uitgehuwelijkt zijn pik eraf geknipt met een snoeischaar en hem dood laten bloeden. Het stukje vlees smeed ik op de balie van het politiebureau.'

Roland rolt met zijn ogen. Ik zei toch dat stille types het wreedst waren?

'Nou, nou, nou... Maar goed... hier heeft wel behoorlijk heftige verhalen...' zegt Roland. 'Maar in dit geval... een moord op een Goedhoff-lid is geen moord, vind ik... en dat vinden heel veel andere mensen ook.'

'Dat is toch logisch.' zegt Femke vol vuur. 'Mijn hele leven... maar nee, laat maar... Nu ben ik hier om te leven... en mij uit te leven. En daarna wil ik geen medelijden of geknuffel meer...'

'Dat is duidelijk.' zegt Miep.

En die avond zitten we weer rondom de boerderij. Aan de bar, buiten onder de schemering. En het doet me deugd dat Femke nu in ons midden is, keihard met ons meelacht en daarnaast een zeer vileine vorm van humor heeft die je kleinste snaar weet te raken.

Dat maakt haar van een stil en mysterieus meisje naar iemand die gewoon behoorlijk gezellig is, die ineens alle rollen naar haar toe lijkt te trekken.

En ik het een zegen vind als ze regelmatig lijkt te worden opgenomen tussen de meisjes in onze groep.

Waaronder Seo-Yun.

Hoe ze met hen lacht en pleziert. Alsof dit het moment was waar ze haar hele leven slechts naar heeft uitgekeken.

En er brand een kampvuur en er is muziek.

Het ziet ernaar uit dat het elke avond feest gaat worden.
De schemering gaat over in volledig duisternis. In de verte
hoor ik een trein voorbij denderen en de krekels lijken door de
feestelijke geluiden heen te willen wurmen.
Ik verheug me alvast op de thuiskomst... en waar...
Maar ik vind dat ik dit eerst nog af moet maken.
Voor de rest doet het er even niet toe.

Herinneringen aan oude vrienden.

We leren op dit moment uitgebreid over 't Goedhoff, vele kwartjes komen te vallen.

Kwartjes die ervoor doen zorgen dat ik bepaalde dingen uit mijn begin van mijn levensjaren terug lijken te komen.

Met name Claire en Joris.

Die donderdag leek ik te happen naar adem, zag het zwart voor mijn ogen en viel ik bijna van mijn klassenstoel af.

Voor zowel Roland en Miep als mijn lotgenoten een raadsel wat er aan de hand was.

In principe ging de les net iets te lang door totdat ze wel iets in de smiezen begonnen te krijgen, mijn gehijg en mijn doldwaze ademhalingen begonnen op te vallen.

Ik denk dat de hele klas zich erin ging mengen. Ik werd aan alle kanten ondersteund en vastgegrepen... Ik zie vlagen van herinneringen die bestaan uit het plafond, de deurpost, enkele gezichten en meer ook niet.

Ik werd begeleid naar de recreatiekamer, op een stoel gezet, er werd voor mijn ogen geknipt met de vingers, ik werd geschud... Mijn hevige ademhalingen hadden een ritme gevonden. Ze waren luidruchtig en langdurend per haal.

Het was alsof mijn hersenen werden volgegoten met kokend water en ik dacht even dat ik dood ging.

'Haal een hospice!'

Hadden ze die hier ook in de buurt? Maar ik wist niet meer wat uren en minuten waren.

Het was duidelijk... Het is een herinnering, de belevenis die destijds vast kwam te zitten en ergens ging verschuilen.

Dat ene najaar in Weesp, was het nou herfstvakantie of niet?

En toen schreeuwde ik het uit. De armen om me heen werden steeds strakker, er werd steeds indringender op me ingepaat.

Dit had nog wel eens een psychose kunnen zijn van een drugspatiënt... Zo'n eentje waar je nooit meer uit gaat komen. Ik zat daar nu gewoon te janken om mijn vroegere vrienden. De zaak over Joris kon niet duidelijker genoeg zijn toen ik de foto's van Andromeda kreeg.

Maar ik wilde door met leven. Ik wilde overleven... en gunde mezelf de tijd niet om het te verwerken.

Dat moment kwam nu.

Joris is nog ergens op deze aarde. Misschien wel dichterbij dan ooit... Maar...

En Claire... Is al die tijd vrij bekend geweest in de kleine nieuwskringen. Die ene schizofrene Engelsman die beweerde een orgaan te kunnen regelen voor zijn dochtertje die allang al dood bleek te zijn. Een hart nota bene.

En dat hart... was dus van Claire.

Nu is het kwartje gevallen.

Ik heb er in mijn laatste jaren tot groep acht niks meer van doen mee gehad, op De Hunnen in Drenthe niet meer, in de brugklas niet... in de Doggershoek niet...

De draad leek verloren te zijn en ik kon die dag geen les meer volgen. Ik lag lusteloos en als een dood paard in mijn bed.

Roland kwam geregeld kijken, Miep, Justin... en ook voornamelijk Seo-Yun waren er om me bij te staan.

Want hoe het ook went of keert, ik ben nu niet alleen in deze kwestie. Ieder van deze groep heeft een soort van ledemaat verloren. Vriend, familielid, naaste... door deze laffe ziekte die we gaan bestrijden.

Op dat ogenblik wordt het verdriet vervangen en huil je eigenlijk om het besef dat de mensen hier zo goed voor je zijn. En dan nu... De magie lijkt nog een lange weg te moeten leggen, maar in de toekomst zal ik hem voelen.

Die late avond lig ik in bed, badend van het koude zweet en

Seo-Yun is hier nog steeds bij me. We houden elkaars hand vast, alsof dat ons kracht zou moeten geven.

Lange stiltes, buiten gaat iedereen verder met het leven.

Seo-Yun... Ik moet hierbij ook zeggen dat ze sinds dag 1 dat we hier zijn een foto van haar broertje onder haar kussen houdt. Ik slaap naast haar en door mijn gespleten ogen kan ik zien dat ze er elke keer, voor ze onder de dekens gaat, er gemiddeld een minuut of tien naar kijkt.

Wat lig ik hier dus egoïstisch te doen?

...en kijk ik naar haar blik, die lief is.

Alsof dit een nieuwe kans is na Deniz, die vrijwel dezelfde blik had.

Dit soort blikken willen iets zeggen over mijn lot. Dit zijn de blikken die je nodig hebt om te beseffen dat je er mag zijn en dat je er niet alleen voor staat. Maar die ene keer heb ik dat geforceerd.

'Kom...!' zegt ze vervolgens. 'Je moet je opfrissen. Je kan hier niet blijven liggen.'

Van het een komt het ander. Terwijl de rest zich nog in zowel de recreatieruimte als buiten weet te vermaken staan we in de doucheruimte naakt tegenover elkaar.

Het zou de afleiding moeten zijn die we hartstochtelijk zoeken om de rouw die er op de achtergrond schuilt een beetje te doen verzachten.

Ze is bijna even groot als ik, heeft lang lichtbruin haar, gemiddelde borsten en een begeerlijk maar lieflijk figuur.

Het lauwe douchewater over ons heen, terwijl we onze lichamen tegen elkaar aan laten schuren en we elkaars geslachten stimuleren.

Het lijkt een soort gave van me te zijn. Dat merkte ik die vele keren in mijn verleden ook op. We kennen elkaar nog maar een

week.

Op den duur liggen we daar op de marmeren tegels, zij op haar rug, terwijl ik haar penetreer.

Ze zucht bij elke stoot en buiten de doucheruimte lijkt niemand er in de buurt te komen. Ze zullen ons niet storen.

Het geeft toch ook wel zin om mezelf weer te laten zien bij mijn nieuwe vrienden.

Het is tijd om het af te ronden, ik spuit mijn sperma in haar warmte en ze laat haar buik indalen.

'Zo, Cedric... Gaat alles weer een beetje?' zegt Miep

'Oooh, kijk nou... Hij heeft een reddende engel hoor...!' zegt Berry.

Mijn vrienden hangen rond in de recreatieruimte en ieder heeft wel een flesje bier in zijn of haar hand.

En ik ben niet de enige.

Toen we zojuist naar de slaapruijnte liepen om ons om te kleden hoorden we al neukgeluiden in een hoek. We hebben niet eens gekeken om wie het ging en ze merkten ons ook niet eens op.

Aan de bar vragen we een biertje. Simon en Roland hebben nu bardienst.

'Zo, ben er weer een beetje overheen?'

Aan de bar zit Femke, drinkend aan een glas goudkleurig spul; waarschijnlijk whisky.

'Ja hoor...' zeg ik.

'Is het niet fijn om dan nu niet bij de pakken neer te blijven zitten?' zegt Femke.

'Wraak is het laatste motief.' zeg ik.

'Ik weet het niet...'

'En hebben jullie lekker liggen neuken?'

Maryan en Kimberly komen tussenbeide.

'Mens, shut up!' roept Seo-Yun.
'Yooo, weet je wat ik net hoorde.' Antoine
'Nee, weten we niet, vertel jij het?' zegt Femke.
'Het hoerenhuis...'
'Tsjoh, zeker niks voor mij over daar.'
Femke nam een slokje.
'Dat is een onderwerp voor later.' merkt Roland zuchtend
vanachter de bar op. 'Maar oké...'
'Wat is het hoerenhuis dan?'
'Daar worden de Goedhoff-betrokkenen gevangen gehouden,
maar zoals ik al zei, zover is het nog niet.'
'Denk je niet wat ik denk?...' lijkt Femke smalend te willen
vertellen.
'Inderdaad...' zegt Seo-Yun.
'Moeten jullie nog iets te drinken hebben?' vraagt Roland.
Ik kan met een wenk zien wie er uit de slaapruimte komt lopen.
Esmeralda en Simon. Die hebben we dus zojuist gehoord.

Buiten de deur.

Twee weken later. Twee weken waarin we nog een beetje zoekend waren. We kwamen het terrein bijna niet af; alsof we onszelf dat niet gunde ofzo. In het weekend hadden we namelijk vrij. Daar waar de rest op het terrein bleef wipten Seo-Yun en ik, maar ook Simon, Antoine, Berry en Justin er even tussenuit om naar een plaatselijke dorp te gaan. En oké, Femke hebben we ook enkele keren moeten aanmoedigen. Lopend door de provence. De telefoonpalen, de heuvels, de warmte, de natuur.

Femke liep nog wel als een stille zonderling met ons mee, maar hield haar gezicht niet naar de grond gericht of bleef niet myserieus voor zich uit staren.

Ze leek wel alles om zich heen op haar op te nemen en het was inmiddels al vrij laat in de avond.

Maar doordat het hartje lente is merk je er weinig van. De schemering zou pas over een uur beginnen.

En dat brengt ons hier.

De krekels die luider gaan sissen. En Seo-Yun in mijn bijzijn. Hoe flik ik het toch weer? Zo'n bedoeling was het ook niet van mij.

'Wat gaan we trouwens doen als we zo weer thuis zijn?' vroeg Simon.

'Ochjee, eentje heeft er heimwee?' zei Femke.

'Nee hoor... Maar het is toch altijd fijn om dat te bedenken? We keren bovendien wel naar huis met een gigantische prestatie.'

'Ik zou het zo niet noemen.' zei Seo-Yun. 'Het is namelijk slechts nog maar een oefening. Maar wat er komen gaat...'

'We zijn inzetbaar, dus...' zegt Simon.

'Nou, oké...' zegt Femke. 'Jij wilt er graag over vertellen. Wat wil jij gaan doen als je straks weer thuis bent? Amsterdam